

« Η ΛΗΘΗ »
Λορέντζο Μαβίλης

ΟΜΑΔΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ:
Παρασκευάς Παρασκευάς
Χρυσάνθη Κουτρομάνου
Γ3'
Σχολικό Έτος 2020-2021

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Να αναπλαισιώσετε τα συναισθήματα των τριών παράλληλων ποιημάτων, αλλάζοντας οπτική γωνία και να ερμηνεύοντας αυτά τα ποιήματα από τη σκοπιά της παρηγοριάς, της ανακούφισης, της λύτρωσης και της κάθαρσης της μνήμης και της ψυχής.

«ΦΩΝΕΣ»

Κωνσταντίνος Καβάφης

Ιδανικές φωνές κι αγαπημένες
εκείνων που πεθάναν, ή εκείνων που είναι
για μας χαμένοι σαν τους πεθαμένους.

Κάποτε μες στα όνειρά μας ομιλούνε·
κάποτε μες στην σκέψη τες ακούει το μυαλό.

Και με τον ήχο των για μια στιγμή επιστρέφουν
ήχοι από την πρώτη ποίηση της ζωής μας –
σα μουσική, την νύχτα, μακρινή, που σβήνει.

Έρχονται στιγμές στην διάρκεια της ζωής μας που θα πρέπει αντιμετωπίσουμε τον θάνατο ενός δικού μας ανθρώπου, καθώς επίσης και τον χωρισμό όχι μόνο συγγενών μας αλλά και στενών φίλων. Όταν οι αναμνήσεις που δημιουργήθηκαν μαζί τους ξυπνήσουν, στιγμές νοσταλγίας και χαράς ξεπροβάλλονται μπροστά μας, γεμίζοντας μας συναισθήματα. Μας κάνουν να αναπολούμε όλες αυτές τις στιγμές που ζήσαμε μαζί τους και οι όμορφες στιγμές από πρώτη μας συνάντηση καθώς και η στιγμή της αποξένωσης, αποτελούν πια μόνο αναμνήσεις, οι οποίες θα πλημμυρίζουν το νου μας με συναισθήματα. Στην τελική, οι εικόνες και οι ήχοι σχηματίζουν διάφορες αναμνήσεις, επικεντρώνοντας στις ευτυχείς στιγμές, αφήνοντας πίσω κάθε στενοχώρια και απεχθείς στιγμές.

από τα «Τείχη»

Χωρίς περίσκεπην, χωρίς λύπην, χωρίς
αιδώ
μεγάλα κι υψηλά τριγύρω μου έκτισαν
τείχη...
Αλλά δεν άκουσα ποτέ κρότον κτιστών
ή ήχον.
Ανεπαισθήτως μ' έκλεισαν από τον
κόσμον έξω.

από το «Η Σατραπεία»

Άλλα ζητεί η ψυχή σου, γι' άλλα
κλαίει.
Τον έπαινο του Δήμου και των
σοφιστών,
Τα δύσκολα και τ' ανεκτίμητα εύγε.

«ΛΗΘΗ»

Λορέντζος Μαβίλης

Καλότυχοι οι νεκροί, που λησμονάνε
την πίκρια της ζωής. Όντας βυθίσει
ο ήλιος και το σούρουπο ακλουθήσει,
μην τους κλαις, ο καημός σου όσος και να 'ναι!
Τέτοιαν ώρα οι ψυχές διψούν και πάνε
στης Λησμονιάς την κρουσταλλένια βρύση·
μα βούρκος το νεράκι θα μαυρίσει,
α στάζει γι' αυτές δάκρυ, όθε αγαπάνε.
Κι αν πιουν θολό νερό, ξαναθυμούνται,
διαβαίνοντας λιβάδι' απ' ασφοδίλι,
πόνους παλιούς, που μέσα τους κοιμούνται.
Α δεν μπορείς παρά να κλαις το δείλι,
τους ζωντανούς τα μάτια σου ας θρηνήσουν·
θέλουν – μα δε βολεί να λησμονήσουν.

Οι περισσότεροι άνθρωποι συντρίβονται μπρος στην θέα του θανάτου. Ο φόβος, η στεναχώρια και το άγχος για το τι θα ακολουθήσει, είναι η χειρότερη εχθροί μιας τέτοιας κατάστασης. Αν μοναδική μας σκέψη είναι ο χαμός των ανθρώπων αυτών αλλά και η απώλεια τους από την ζωή μας, η δικιά μας συνείδηση καταστρέφεται, ενώ των νεκρών δεν μπορεί να αναπαυθεί. Με τον τρόπο αυτό οι νεκρές ψυχές παγιδεύονται μέσα στις δικιές μας σκέψεις, θυμούνται το παρελθόν, τα προβλήματα και όλα τα γεγονότα, χωρίς πια να μπορούν να ξεφύγουν. Από την άλλη πλευρά, η ανάγκη μας να πενήσουμε τα χαμένα πρόσωπα, μας παρηγορεί και συμπαραστέκεται απέναντι στην στεναχώρια μας. Επιπλέον, η ελπίδα που έχουμε διαφυλάξει για αυτούς -ότι έφυγαν από τις δυσκολίες της ζωής- μπορεί να τους οδηγήσει σε ένα καλύτερο δρόμο. Η παρηγοριά που δημιουργείται μέσα σε αυτές τις συνθήκες μπορεί να είναι λιγοστή, αλλά είναι σύμμαχος για το τι θα ακολουθήσει. Είναι σημαντικό να καταλάβουμε πως ο θρήνος εικονίζει την αγάπη και την συμπόνια προς το χαμένο πρόσωπο και σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί αδυναμία.

«ΚΟΝΙΑΚ ΜΗΔΕΝ ΑΣΤΕΡΩΝ»

Κική Δημουλά

Χαμένα πᾶνε έντελῶς τά λόγια τῶν δακρῶν.

Όταν μιλάει ἡ ἀταξία ἡ τάξη νά σωπαίνει

— ἔχει μεγάλη πείρα ὁ χαμός.

Τώρα πρέπει νά σταθοῦμε στό πλευρό

τοῦ ἀνώφελου.

Σιγά-σιγά νά ξαναβρεῖ τό λέγειν της ἡ μνήμη

νά δίνει ὠραῖες συμβουλές μακροζωίας

σέ ὅ,τι ἔχει πεθάνει.

Ἄς σταθοῦμε στό πλευρό ἐτούτης τῆς μικρῆς

φωτογραφίας

πού εἶναι ἀκόμα στόν ἀνθό τοῦ μέλλοντός της:

νέοι ἀνώφελα λιγάκι ἀγκαλιασμένοι

ἐνώπιον ἀωνύμως εὐθυμούσης παραλίας.

Ναύπλιο Εὐβοία Σκόπελος;

Θά πείς

καί ποῦ δέν ἦταν τότε θάλασσα.

Μπορεῖ το κονιάκ με τον καιρό να ωριμάζει και να γίνεται ὅλο και πιο γλυκό αλλά στην μοίρα της ζωῆς ο χρόνος μπορεί να γίνει εχθρός μας. Μια μικρή φωτογραφία μπορεί να θυμίζει δεκάδες στιγμές με άτομα που πλέον δεν βρίσκονται κοντά μας. Η μνήμη αναλαμβάνει σε τέτοιες δύσκολες στιγμές να αναπληρώνει την ἀπώλεια βρίσκοντας καταφύγιο ακόμη και σε μια παλιά ξεχασμένη φωτογραφία. Σου θυμίζει πως ἦταν να περνάς χρόνο μαζί τους και με αυτόν τον τρόπο σου κρατάει συντροφιά. Η μνήμη ἔχει την δυνατότητα να διαφυλάξει την αιωνιότητα αποθανατίζοντας τις πιο σημαντικές στιγμές. Με αυτόν τον τρόπο η ζωή που ἔχουμε χαράζει μέσα από αναμνήσεις ξαναδημιουργείται μέσα στην σκέψεις με τον δικό της ξεχωριστό τρόπο. Η ονειροπόληση και η ανθρώπινη ελευθέρια των νέων μπορεί να μην ἔχει την ίδια αξία με στη γερατειά ὅμως μια γεμάτη ζωή ποτέ δεν θα ξεχαστεί. Όπως η θάλασσα ἔτσι και εμεῖς οι ἴδιοι περνάμε ἀπό κύκλους συναισθημάτων μπορεί να παγιδευτοῦμε στις σκέψεις μας ἢ να αφεθοῦμε στα μεγάλα μας ὄνειρα. Ένα μόνο εἶναι σίγουρο πως ὅσο μεγάλη μικρή εἶναι η αξία αυτών των αναμνήσεων δεν θα πεθάνουν τότε.